

זַעֲשֵׂה

וְזַכָּרָא

חֻבֵּרַת קְרִיאָה

לַחֵג הַשָּׁבוּעוֹת

שְׁמִי:

מי קטן?

דני קשט את הבית בירק לכבוד חג השבועות. הוא עמד על הסלם ונסה לתלות ענף של ירק על הנברשת של החשמל. "גם אני אקשט", אמרה רותי, אחותו הקטנה ממנו. גם היא רצתה לטפס על הסלם ולקשט את הבית.

"את רדי מהסלם", אמר דני, "את עוד קטנה". "אני לא קטנה, אני גדולה" אמרה רותי. רותי פצצה כשאמר לה דני שהיא עוד קטנה.

אחרי הארוחה קמו אבא ודני ללכת לבית הכנסת ל"תקון ליל שבועות".

"גם אני רוצה ללכת אתכם!" אמרה רותי. את?! לעג לה דני "את עוד קטנה, אנחנו נלמד תורה כל הלילה. ואת מה תעשי שם? אין בבית הכנסת מטה בשבילך לישון בה".

כשהלכו אבא ודני לבית הכנסת, אמרה רותי בלבה: אני לא קטנה.

אני לא אישן! גם אני אלמד תורה! היא פתחה את ספר בראשית והתחילה קוראת אותו. קראה וקראה ולא ישנה. כשרצתה מאוד לישון, קמה, התהלכה בחדר כדי לעורר את עצמה, ושוב ישבה וקראה. "בואי רותי", אמרה לה אמה, "עזרי לי. גלך לבית הכנסת ונכבד את הלומדים בקפה ועוגת גבינה". שמחה רותי. החזיקה בידיה מגש קטן ואמא נשאה את הקומקום.

כשנכנסו לבית הכנסת ראתה רותי את אבא יושב בין הלומדים ולידו דני, ראשו על השלחן והוא ישן שנה עמקה. מזגה אמא קפה ללומדים ורותי כבדה אותם בעוגה. כשגמרו, אמר אבא: "קחו את דני אתכם הביתה" והשכיבו אותו במטתו. העירה רותי את דני הישן ואמרה לתוך אזנו: "קום דני! גלך הביתה. אתה עוד קטן, אין פה בבית הכנסת מטה בשבילך לישון בה..."

אַלְיָהוּ וְהַצִּיד

פַּעַם הָלַךְ אֱלִיָּהוּ הַנָּבִיא בַּדֶּרֶךְ וּפָגַשׁ אָדָם פּוֹחַז וְקַל-דַּעַת.

הַחַל הָאִישׁ לָלַעַג לְאֱלִיָּהוּ: "אַתָּה כָּל הַיּוֹם לּוֹמֵד תּוֹרָה, וְאֵלּוּ אֲנִי עוֹשֶׂה חַיִּים וְנִהְיָה מִתַּעֲנוּגוֹת הָעוֹלָם".

אָמַר לוֹ אֱלִיָּהוּ: "בְּנִי, אֲבָל מָה תַּעֲנֶה בַּיּוֹם הַדִּין, כְּשִׁישְׁאָלוּ אוֹתְךָ לָמָּה לֹא לִמַּדְתָּ תּוֹרָה?"

צָחַק הָאִישׁ: "מַזָּה אֲנִי לֹא מִפֶּחַד. אֶעֱנֶה, שֶׁלֹּא נָתַנוּ לִי שָׂכָל וּבִינָה לְלַמֵּד תּוֹרָה".

שָׁאָלוּ אֱלִיָּהוּ: "מִמָּה אַתָּה מִתְפַּרְנֵס?"

הַשִּׁיב הָאִישׁ: "אֲנִי צַד עוֹפּוֹת וְדָג דָּגִים".

שָׁאָלוּ אֱלִיָּהוּ: "אֵיךְ אַתָּה עוֹשֶׂה זֹאת?"

הַסִּבִּיר הָאִישׁ: "אֲנִי לּוֹקֵחַ פִּשְׁתָּן, עוֹשֶׂה מִמֶּנּוּ חוּטִים חֲזָקִים, מִכִּין מִלְּכוּדוֹת וּרְשָׁתוֹת וּבֹאֲמָצְעוֹתָן צַד אֶת הָעוֹפּוֹת וְדָג אֶת הַדָּגִים".

שָׁאָלוּ אֱלִיָּהוּ: "מִי לִמְדָּךְ לְהַכִּין מִלְּכוּדוֹת וּרְשָׁתוֹת?"

אָמַר הָאִישׁ: "מִן הַשָּׂמַיִם נָתַנוּ לִי בִינָה וְדַעַת".

אָמַר לוֹ אֱלִיָּהוּ: "אִם נָתַנוּ לָךְ בִּינָה וְדַעַת לְהַכִּין מִלְּכוּדוֹת וּרְשָׁתוֹת, וְנָתַנוּ לָךְ שָׂכָל כְּדֵי לְצוּד עוֹפּוֹת וְלָדוּג דָּגִים - כָּל-שָׂכָן שֶׁנָּתַנוּ לָךְ שָׂכָל וּבִינָה כְּדֵי לְהַבִּין אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה, שֶׁעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר: 'כִּי קָרוֹב אֵלֶיךָ הַדָּבָר מְאֹד'.

אִם רַק תִּרְצֶה - תּוּכַל גַּם אַתָּה לְלַמֵּד תּוֹרָה".
נִגְעוּ דְּבָרָיו שֶׁל אֱלִיָּהוּ בְּלִבּוֹ שֶׁל הָאִישׁ וּפָרַץ בְּבִכּוֹ.

אָמַר לוֹ אֱלִיָּהוּ: "אַל תִּבְכֶּה, אַתָּה עוֹד יָכֹל לְלַמֵּד תּוֹרָה. אַךְ הַדָּבָר תָּלוּי אֵךְ וְרַק בִּרְצוֹנְךָ".

מְקוֹמוֹ שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ

הִיָּה הָיוּ פָּעַם שְׁנֵי אַחִים, הָאֲחִים
אָהָבוּ מְאֹד זֶה אֶת זֶה וְעָבְדוּ אֶת
חֻלְקַת הָאֲדָמָה שֶׁהוֹרִישׁ לָהֶם
אֲבִיהֶם.

הָאִחַ הַבְּכוֹר הָיָה נָשׁוּי וְהָיוּ לוֹ הֶרְבֵּה
יְלָדִים, וְאִילוּ הָאִחַ הַצָּעִיר הָיָה רוֹק.

כָּל שָׁנָה בַּעֲוֹנַת הַקָּצִיר הָיוּ קוֹצְרִים
הַשָּׂנִים אֶת הַתְּבוּאָה וּמַחֲלִקִים
אוֹתָהּ: חֲצִי לָאִחַ הַבְּכוֹר וְחֲצִי לָאִחַ
הַצָּעִיר.

לַיְלָה אֶחָד אַחֲרֵי הַקָּצִיר נִדְּדָה שְׁנֵתוֹ שֶׁל הָאִחַ הַרוֹק. הוּא קָם מִמֶּטֶתוֹ
וַחֲשַׁב: אָחִי נָשׁוּי וַיֵּשׁ לוֹ יְלָדִים, הוֹצֵאוֹתָיו מִרְבוֹת מִשְׁלִי.

הוּא צָרִיד אֶת הַתְּבוּאָה יוֹתֵר מִמֶּנִּי. אֲקוּם וְאֶעֱבִיר אֵלָיו בְּשָׁקֵט בְּלִי שִׁירָגִישׁ
אֱלֻמוֹת שְׂבוּלִים וְכֵךְ יוּכַל לְהַתְּפָרֵס בְּכָבוֹד.

יָצָא הָאִחַ הַרוֹק וְהֶעֱבִיר עֶשֶׂר אֱלֻמוֹת שְׂבוּלִים אֶל עֶרְמַת הָאֱלֻמוֹת שֶׁל אָחִיו
וַחֲזָר לִישׁוֹן בְּשִׁלּוֹה.

בְּאוֹתוֹ לַיְלָה נִדְּדָה גַּם שְׁנֵתוֹ שֶׁל הָאִחַ הַנָּשׁוּי: אָחִי עֲדִין רוֹק, לֹא זָכָה כְּמוֹנִי
לְהִקִּים מִשְׁפָּחָה. וַדַּאי הוּא זָקוּק לְכֶסֶף רַב, מִי יוֹדֵעַ אִם יִסְפִּיק לוֹ הָאֱלֻמוֹת
לְדַאֵג לְצָרְכֵי חֲתָנָה וּבֵית. עָלִי לַעֲזֹר לוֹ.

הִחְלִיט וַעֲשֵׂה.

קָם הָאִחַ הַנָּשׁוּי וְהֶעֱבִיר בְּשָׁקֵט בְּשָׁקֵט עֶשֶׂר אֱלֻמוֹת שְׂבוּלִים לַעֲרֹמַת
הָאֱלֻמוֹת שֶׁל אָחִיו הַרוֹק.

למחרת בבקר התפלא כל אחד מן האחים לראות שלא חסרה בערמת האלמות שלו אף אלמת שבולים אחת.

כך נהגו האחים גם למחרת, ושוב הפתעו לגלות שלא חסרות להם אלמות. בלילה השלישי נפגשו שני האחים בחצי הלילה באמצע הדרך, ובידיהם אלמות השבולים שרצו להעביר איש לאחיו...

ובאותו הלילה, כך מספרים, לא יכול היה שלמה המלך להרדם... כי לא הצליח להחליט במפרש באיזה מקום יבנה המקדש.

המלך שלמה התהפך במשכבו ולא הצליח לישון עד אשר קם בחצי הלילה ויצא מהארמון לשוטט בעיר, היה זה לילה עם ירח בהיר.

שלמה המלך הגיע לאותו השדה שבו ישנו שני האחים. עמד בשקט מן הצד וראה כיצד נוהגים שני האחים זה בזה וחש:

כאן, במקום הזה יבנה בית המקדש!!!

מאז חלפו הרבה שנים בית המקדש היפה נחרב ונשאר רק כתל אחד מצד מערב. אך נתפלל שיום אחד בהיר ושוב באותו מקום ובאותה העיר נרגיש בידידות ואהבה מלב שלם כמו בין שני האחים ההם!

שאלות:

1. מדוע נדדה שנתו של האח הרוק?
2. מדוע נדדה שנתו של האח הנשוי?
3. מדוע נדדה שנתו של שלמה המלך?
4. היכן החליט שלמה המלך לבנות בית המקדש?

פיצד קראתי ?

הַחֶכֶם וְהַסּוֹחֵרִים

מַעֲשֵׂה בְּתַלְמִיד חָכָם אֶחָד שֶׁנָּסַע בְּסַפִּינָה.
בְּאוֹתָהּ סַפִּינָה נָסְעוּ סוֹחֲרִים עֲשִׂירִים, שֶׁהוֹבִילוּ
עִמָּם סָחֳרוֹת. הָיוּ הַסּוֹחֲרִים מִתְגָּאִים
בְּסָחֳרוֹתֵיהֶם אִישׁ לִפְנֵי רֵעֵהוּ וּמִתְאַרִים אֶת
הָעֲסָקִים הַמְצָלָחִים שֶׁצְפוּיִים לָהֶם.

5

רַק הַיְּהוּדִי הַחֶכֶם יָשָׁב עִם סִפְרָיו וְלָמַד, וְלֹא
הִשְׁתַּתַּף בְּשִׁיחּוֹתֵיהֶם שֶׁל הַסּוֹחֲרִים.

שָׁאֲלוּ הַסּוֹחֲרִים אֶת הַיְּהוּדִי: "הֲאֵם גַּם אַתָּה מוֹלִיד עִמָּךְ סָחֳרָה?"
הִשִּׁיב הַחֶכֶם: "כֵּן, אֲדָּה סָחֳרָתִי יִקְרָה יוֹתֵר מִכָּל סָחֳרוֹתֵיכֶם."

שָׁמְעוּ כָּךְ הַסּוֹחֲרִים וְהִתְחִילוּ לְנַסּוֹת לִנְחֹשׁ אִיזוֹ סָחֳרָה יִקְרָה זֶה שְׁמוֹבִיל
עִמּוֹ הַיְּהוּדִי. אֶחָד אָמַר: "וַיֵּדְאִי הוּא מוֹבִיל מִשִּׁי יִקְרָה". שֵׁנִי אָמַר: "אֲנִי
חוֹשֵׁב שֶׁיֵּשׁ עִמּוֹ תַכְשִׁיטֵי זָהָב מְרֵהִיבִים". שְׁלִישִׁי אָמַר: "וַיֵּאֱמַר הוּא נוֹשֵׂא
עִמּוֹ יְהֻלּוּמִים וְאַבְנִים יְקָרוֹת אַחֲרוֹת?"

10

יֵרַב סִקְרָנוֹתָם הִחֲלוּ לַחֲפֹשׂ אֶת הַסָּחֳרָה. הֵם שָׁאֲלוּ אֶת רַב הַחוּבֵל הֵיכָן
מְצוּיָה סָחֳרָתוֹ שֶׁל הַיְּהוּדִי. אָמַר לָהֶם רַב הַחוּבֵל: "הַיְּהוּדִי הֵזָה לֹא הֵבִיא
עִמּוֹ שׁוּם סָחֳרָה". בִּדְקוֹ הַסּוֹחֲרִים בְּחִדְרוֹ, וַרְאוּ שֶׁאֵין גַּם שָׁם זָכָר
לְסָחֳרָה כָּלֶשֶׁהִי. כָּךְ חֲפָשׂוּ וּבִדְקוּ וְלֹא מָצְאוּ דָבָר.

15

לְגַלְגּוֹ הַסּוֹחֲרִים עַל הַיְּהוּדִי: "לֹא סוֹחֵר אַתָּה, אֲלֹא סֵתֵם עָנִי שְׁאִין לוֹ
מְאוּמָה". אֲדָּה הַחֶכֶם שָׁתַק וְלֹא הִשִּׁיב לָהֶם מִלָּה.

הַסַּפִּינָה הִמְשִׁיכָה בְּמַסָּעָה וּלְפֶתַע הִתְנַפְּלוּ שׁוֹדְדֵי-יָם עַל הָאֲנִיָּה וּלְקַחוּ אֶת
כָּל הַסָּחֳרָה שֶׁהִיָּתָה בָּהּ. הַסּוֹחֲרִים הָעֲשִׂירִים נִזְתְּרוּ בְּלִי כֶּסֶף וּבְלִי רְכוּשׁ,
רַק עִם בְּגָדֵיהֶם אֲשֶׁר לְעוֹרָם.

20

אָמַר לָהֶם הַחֶכֶם: "עֲכָשׂוּ תוֹכְחוֹ שֶׁסָּחֳרָתִי יִקְרָה יוֹתֵר מִשְׁלָכֶם".
כִּשְׁהִגִּיעוּ לִיבְשָׁה, נִכְנַס הַחֶכֶם לְבֵית הַמִּדְרָשׁ וְהִחֵל לְשׁוֹחַח בְּדַבְּרֵי תוֹרָה
עִם יוֹשְׁבֵי בֵית הַמִּדְרָשׁ. הִלְלוּ רְאוּ מִיָּד כִּי הָאוֹרֵחַ הוּא חָכָם גָּדוֹל. מִיָּהָרוּ

25

לְהִזְמִין אֶת כָּל תַּלְמִידֵי הַחֲכָמִים, וְהָאֹרַח דָּרַשׁ לַפְּנִימָה דְּרִשָּׁה נִפְלְאָה וְעִמְקָה.

אַחֲרֵי הַדְּרִשָּׁה הִכִּינוּ לְכַבֹּדוֹ סְעוּדָה גְּדוֹלָה וְכַבְּדוּהוּ כְּבוֹד רַב. אָמַר הַחֲכָם לַמַּאֲרָחָיו: "אֲנִי מִכֶּם, דָּאָגוּ גַם לַסּוֹחָרִים שֶׁבָּאוּ עִמִּי בַּסְּפִינָה, אֲשֶׁר שׁוֹדְדִים גָּזְלוּ מֵהֶם אֶת כָּל סְחֹרוֹתֵיהֶם וְהַשְׁאִירוּם בְּעִירָם וּבַחֹסֶר-כָּל".

שָׁמְעוּ הַיְּהוּדִים בְּקוֹלוֹ, הִכִּינוּ אֶכְסֵנְיָה לַסּוֹחָרִים וְנָתַנוּ לָהֶם כֶּסֶף שִׁיכָלוּ לְקִנּוֹת אֶכָּל וְלַחֲזוֹר לְבִתְיָהֶם".

הָיוּ הַסּוֹחָרִים מִלֵּאֵי תוֹדָה לַחֲכָם, וּבָאוּ לְבַקֵּשׁ אֶת סְלִיחָתוֹ עַל שֶׁלְּגָלוּ עָלָיו בַּהֲיוֹתָם בַּסְּפִינָה. אָמַר לָהֶם: "הֲלֹא אָמַרְתִּי לָכֶם שֶׁסּוֹחָרְתִּי יִקְרָה יוֹתֵר מִשְׁלָכֶם; הַסּוֹחָרָה שְׁלָכֶם יְכוּלָה לְהַנִּיטֵל מִכֶּם, וְאִילוּ סּוֹחָרְתִּי קִיָּמָה לְעַד".

וְעַל כֵּן אָמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ: "טוֹב לִי תוֹרַת פִּיךָ מֵאֲלָפֵי זָהָב וְכֶסֶף".

(על-פי מדרש תנחומא פרשת תרומה, ותנחומא-הקדום שם)

שאלות:

1. מדוע לא השתתף הסוחר היהודי בשיחותיהם של יתר הסוחרים?
2. מדוע לגלגו הסוחרים על החכם היהודי?
3. כיצד נודע לסוחרים שאין לחכם היהודי כל סחורה?
 - א. החכם היהודי אמר להם.
 - ב. הסוחרים חפשו ולא מצאו כל סחורה.
 - ג. רב החובל אמר לסוחרים שלחכם היהודי אין שום סחורה.
4. בשורה 9 כתוב: "סחורתי יקרה יותר מכל סחורותיכם" – מדוע?
 - א. סחורתו של היהודי הייתה עשויה מאבנים טובות ומרגליות.
 - ב. סחורתו של היהודי היא סחורה הקיימת לעד.
 - ג. לסחורה של היהודי היו הרבה קונים.

מגלת רות - סיפור המגלה

סיפור זה מתרחש בתקופת השופטים, בארץ רעב כבד ואנשים ללחם רעבים. איש עשיר אחד אלימלך שמו, החליט לשמור על רכושו במקום לעזור לעמו. הוא ואשתו ושני בָּנָיו, עוזבים את בית לחם ועוברים לשדי מואב.

5

בשדי מואב, מת אלימלך ונעמי נשארת בודדה. הבנים גדלים והם לוקחים לעצמם נשים מואביות. רות נשארה למחלון וערפה לכליון. לא עבר זמן רב ובייתה של נעמי עליה

חרב. שני בניה מחלון וכליון מתו, והיא ושתי כלותיה לבד נותרו.

10

נעמי קמה ועוזבת את ארץ מואב. שתי כלותיה אותה מלוות הולכות עצובות ועל מר גורלן מבכות. רות מתגברת ואת מואב לצמיתות היא עוזבת. רות ונעמי, בזמן תחלת הקציר אל בית לחם העיר הן מגיעות. אך המצב בביתם לא האיר פנים, מעשר גדול ורב הן הפכו לעניות.

רות שעל כבוד נעמי שומרת, לחפש שדה וללקט שבולים ממהרת. רות מוצאת שדה ומתחילה לעבד. מלקטת בחריצות שבולים עוד ועוד. בעל השדה ושמו בעז, מבקש שתלקט משדהו בלבד. הוא דואג לרות לכל מחסורה בזכות החסדים הרבים שעשתה עם חמותה.

15

בעז לרות אומר: "לאבימלך קרוב אחר שאמור להיות לך לגואל".

רות שבה אל בית חמותה וספרה לה את כל אשר היה. נעמי ורות יושבות ומחכות בצפינה לבאות.

20

בעז עלה בבוקר אל שער העיר ושם ישב ונחפה, שהגואל יעבור והוא יציע לו את העסקה. והנה הגואל עובר בשער העיר בכבודו ובעצמו ובעז מזמינו לשבת עמו.

בעז אוסף עשרה זקנים אנשים חכמים, יראי ה' שיהיו עדים נאמנים.

25

בַּעַז מִסֵּפֶר לְגֹאֵל עַל חִלְקַת הַשָּׂדֶה שֶׁנַּעֲמִי רוֹצָה לְמַכּוֹר וְאָמַר: "לֵךְ הַזְכוּת לְקִנּוּת, אֶתָּה הָרֹאשׁוֹן בַּתּוֹר. אֵךְ דַּע אִם בְּרִצּוֹנְךָ לְקִנּוּת אֶת הַחִלְקָה תִּצְטָרֵךְ לְקַיֵּם אֶת כָּל הָעִסְקָה!"

אָנָּה, הָשִׁב לִי בְּמַהֲרִית הֲאִם אֶתָּה מוֹכֵן לְגֹאֵל גַּם אֶת רוּת?!"

שָׁמַע זֹאת הַגֹּאֵל וְהִחַל מִתְבַּלְבֵּל: "אִם הִתְנַאֵי הוּא גַם אֶת רוּת לְגֹאֵל אֲנִי מוֹתֵר עַל הַשָּׂדֶה, מוֹתֵר עַל הַכָּל אֵיךְ אוֹכֵל לְקַחְתָּהּ לִי לְאִשָּׁה, אֲנִי נָשׁוּי וַיֵּשׁ לִי מִשְׁפָּחָה?"

"גֹּאֵל אֶתָּה אֶת גְּאֻלָּתִּי, לֹא אוֹכֵל לְהִרְס אֶת מִשְׁפָּחָתִי!"

וּבַעַז הוֹסִיף בְּבִהָרִית כִּי מִתְכַּוֵּן הוּא לְהִתְחַתֵּן עִם רוּת.

לְהַקִּים שֵׁם הַמֵּת עַל נַחֲלָתוֹ וְכָל הָעָם, וְהַזְקִינִים אֲשֶׁר בְּשַׁעַר הָעִיר בִּירְכוּ אוֹתוֹ.

וְכֵן מִסְתַּיִם סְפוּרָנוּ, בַּעַז מִתְחַתֵּן עִם רוּת וְנוֹלֵד לָהֶם בֶּן וְשִׁמוֹ עוֹבֵד.

חִיָּיהָ שֶׁל נַעֲמִי מִתְמַלֵּאִים אֲשֶׁר וְנַחַת וְאֶת חֲסִדֶיהָ שֶׁל רוּת אֵינָנָה שׁוֹכַחַת.

הִיא מְטַפֶּלֶת בְּמַסִּירוֹת בְּעוֹבֵד הָרֶךְ, שֶׁלוֹ הִיא חֲכֵתָה זְמַן רַב כָּל כָּן.

וְעוֹבֵד גָּדַל, נָשָׂא אִשָּׁה וְהוֹלִיד בֶּן וְשִׁמוֹ יִשִּׁי.

וַיִּשִּׁי גַם הוּא גָּדַל וְנָשָׂא לוֹ לְאִשָּׁה אֶת נִצְבֵּת בֵּת עֲדָאֵל וְכֵן נוֹלֵד דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל.

שְׂאֵלוֹת

1. מִדּוּעַ אֱלִימֶלֶךְ עָזַב אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל?
2. כִּיצַד נַעֲנִשָּׁה מִשְׁפָּחָתוֹ שֶׁל אֱלִימֶלֶךְ?
3. מִדּוּעַ הַגֹּאֵל לֹא הִסְכִּים לְהִתְחַתֵּן עִם רוּת?
- א. הַגֹּאֵל לֹא הִכִּיר אֶת רוּת כָּלָל.
- ב. הַגֹּאֵל כָּעַס עַל רוּת כִּי הִיא יִצְאָה מִהָאֶרֶץ.
- ג. הַגֹּאֵל הָיָה נָשׁוּי כְּבָר לְאִשָּׁה אַחֶרֶת.
4. אֵילוֹ חֲסִדִּים עָשְׂתָה רוּת עִם נַעֲמִי חֲמוּתָהּ?
5. מִי הָיוּ הוֹרֵיוֹ שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ?

הבאת הבכורים

מחזות יפים רבים ראו תושבי ירושלים, בזמן שבית המקדש היה קים. אחד מהם הוא הבאת הבכורים. היתה זו תהלוכה גדולה וחגיגית שהגיעה לירושלים בקיץ – תהלוכת האפרים נושאי הבכורים.

כשהגיע האביב, והפרות החלו להבשיל, היה האפר מסמן בחוט אדם את פרות שבעת המינים

שהבשילו ראשונה. אם היה האפר רואה תאנה שהבשילה או אשכול ענבים או רמון, היה קושר חוט אדם לסימן והיה אומר: "הרי אלו בכורים!" וכשהבשילו כל הפרות, היה האפר אוסף את הבכורים ושם אותם בסל מיוחד כדי להביאם לבית המקדש בירושלים.

האפר לא הגיע לבדו לירושלים. הוא בא יחד עם קבוצה גדולה של אפרים, שהתאספו מכל הערים שבסביבה. ולא רק תהלוכה אחת של אפרים הגיעה לירושלמה, אלא כמה תהלוכות.

בכל הדרכים והשבילים לירושלים, שהתפתלו בעמקים ובהרים, נראו שירות של הולכי רגל הנושאים בכורים לירושלים.

בראש כל תהלוכה הלך שור. קרניו מצפות זקב, ועטרה של זית- בראשו. האפרים היו שמחים ועליזים, ועשו דרכם בקול שירה ובנגינת חלילים. כאשר התקרבה התהלוכה לירושלים, שלחו העולים להודיע לתושביה שהנה הם קרבים ובאים. אז יצאו לקראתם כל חשויי ירושלים ונכבדיה; בעלי המלאכה: הסנדלרים, החיטים, הנגרים ושאר הפועלים הפסיקו את עבודתם וקבלו את הבאים.

כשנכנסה התהלוכה לירושלים נתנו כלם קולם בשיר: "עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים!" כך הגיעו כלם להר הבית. אז לקח כל אחד את סל הבכורים על כתפו ושר יחד עם כלם: "הללוה, הללו א-ל בקדשו".

אמר רבי יהושע בן לוי:

וכוח משה עם המלאכים

בְּשַׁעַה שֶׁעָלָה מֹשֶׁה לְמָרוֹם לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה,
אָמְרוּ מַלְאָכֵי הַשָּׁרֵת לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:
"רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם! מָה לִּילּוֹד אִשָּׁה בִּינֵינוּ?"

הָשִׁיב לָהֶם: "לְקַבֵּל תּוֹרָה בָּא".

אָמְרוּ לִפְנֵיו: "חֲמֻדָּה גְּנוּזָה, שְׁגֻנוּזָה לָךְ תִּשָּׁע
מֵאוֹת וְשִׁבְעִים וְאַרְבָּעָה דּוֹרוֹת קוֹדֶם שֶׁנִּבְרָא
הָעוֹלָם, אֵתָּה מְבַקֵּשׁ לִיתְנָה לְבָשָׂר וְדָם? מָה
אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ, וּבֶן אָדָם כִּי תִפְקֹדֵנוּ?"

אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה: "הַחֲזֹר לָהֶם תְּשׁוּבָה".

אָמַר לִפְנֵיו: "רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מִתְּנֶה אֲנִי שְׂמָא יִשְׂרָפוּנִי בַּהֶבֶל שֶׁבִּפִּיהֶם".

הָשִׁיב לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: "אֲחֻז בְּכֶסֶף כְּבוֹדִי וְהַחֲזֹר לָהֶם תְּשׁוּבָה".

עָשָׂה מֹשֶׁה כֵּךְ, נִעְנָה וְאָמַר: "רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, תּוֹרָה שֶׁאֵתָּה נוֹתֵן לִי, מָה כְּתוּב
בָּהּ? "אֲנֹכִי ה' אֱלֹקֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם". וְאִילוֹ אֵתָּם, הַמְּלֹאכִים,
לְמִצְרַיִם יִרְדְּתָם? לְפָרְעָה הַשֹּׁתֵעַבְדֻתָּם? תּוֹרָה לָמָּה תִּהְיֶה לָכֶם?"

"עוֹד נֹאמַר בָּהּ: "לֹא יִהְיֶה לָךְ אֱלֹקִים אֲחֵרִים. וְכִי בֵּין עַמִּים אֵתָּם שְׂרוּיִים
וְצָרִיכִים לְאַזְהָרָה זֶה?"

וְעוֹד נֹאמַר: "זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ" -

הֲאִם אֵתָּם עוֹשִׂים מְלָאכָה שְׁעֲלִיכֶם לְשָׁבוֹת?

"כִּפִּיד אֶת אֲבִיד וְאֶת אִמָּה" - אֲב וְאִם יֵשׁ לָכֶם?

"לֹא תִרְצַח, לֹא תִנְאֹף, לֹא תִגְנֹב - וְכִי קִנְיָאָה יֵשׁ בִּינֵיכֶם? יֵצֵר הָרַע יֵשׁ בִּינֵיכֶם?"